

PLANETA IDIOTŮ

ROMAN
BUREŠ

29

Nikdy nezjistím, odkud to přišlo. Proč moje mimikry přestaly fungovat. Zda jsem udělal nějakou chybu, na základě které to někomu došlo. Nebo zda to došlo všem, jako stádu dobytka, které je sice tupé, ale bezpečně mezi sebou rozezná nemocný kus.

Každé ráno jsem hned po rozlepení očí bral do ruky mobil, abych zkontroloval, jak se během noci hýbaly trhy. Jako pokaždé mi svítila i upozornění na příchozí zprávy na Facebooku, kde jsem v poslední době byl nucen prezentovat své osobní štěstí. Ale řekl jsem si, že se nejdřív osprchuju. Po pěti dnech jsem už prostě musel.

Kdybych ta upozornění zkontroloval hned, a ne až za čtvrt hodiny, mohlo být všechno jinak. Jenže patnáct minut je na internetu celá věčnost.

Vylezl jsem ze sprchy a připadal si jako znovuzrozený. Odolal jsem čištění zubů, to si nechám až na večer. Už jsem se těšil, až se v lůně šumavské přírody vrátím k pravidelné hygieně...

Popadl jsem mobil, abych zjistil, co mi to tam bliká. Muž, jehož jméno mi nic neříka-

lo, mě označil v komentáři. Čekal jsem, že se bude jednat o nějaká roztomilá zvířátka nebo děti, ke kterým budu muset připojit vyjevený příspěvek a hromadu smajlíků. Místo toho jsem byl přesměrován na facebookové stránky s názvem *Věšáci a padáci*.

V komentáři, v němž mě označil, byla dvě slova: *Těšíš se?*

Komentář (jeden z padesáti osmi) patřil k animaci – na stromě se houpal kreslený panáček s mým obličejem.

Zamrznout hrůzou je zvláštní pocit. V podstatě zatuhnete, civíte na předmět oné hrůzy a doufáte, že zmizí. Nebo že se ukáže, že to byl vtip...

Obrázek olajkovalo několik mých *přátel*. Mimo jiné Honza s manželkou.

Doslova jsem cítil, jak mi srdce pumpuje do systému adrenalin. Konečně jsem se rozhýbal. Popadl jsem tašku a bezhlavě do ní nacpal vše, co jsem považoval za nezbytné.

Telefon pod nápořem zpráv firemního viberu, SMS, messengeru a emailů cinkal a pípal jako smyslů zbavený. Potom zazvonil.

Neměl jsem to zvedat, ale udělal jsem to. Možná jsem čekal, že mi někdo nabídne pomoc.

Byla to slečna z hypotečního oddělení. Zvešla mi sdělila, že hypotéka je připravena, a chtěla vědět, zda ji dnes přijdu do kanceláře

podepsat. Na hodinách svítilo 08:28. Hypoteční (stejně jako všechna ostatní oddělení) otevřelo v devět.

Byla to past. Upustil jsem telefon, jako by byl jedovatý. Za minutu zazvonil znovu, na displeji tentokrát svítilo Honzovo jméno. Vypnul jsem ho.

Měl jsem sbalenou sportovní tašku, oblékl jsem si teplákovku a vyšel na chodbu. Teprve ve výtahu jsem začal přemýšlet, kam vlastně budu utíkat. Hranice byly zavřené, neměl jsem hotovost. Budu si muset vybrat denní limit a pak kreditky zahodit... Stejně nakonec skončím jako bezdomovec. Ale i to bude podezřelé, dlouho jsem žádného neviděl. Možná z nové utopické společnosti prostě vymizeli.

Vystoupil jsem v přízemí a chystal se vyjít na ulici. Zastavil jsem se však s rukou na madle. Před domem stála zhruba desítka lidí. Ze všech směrů přicházeli další. Vzájemně se objímali, líbali a porovnávali provazy, které si přinesli.

Někdo sdílel moji adresu...

Ukázal na mě jeden muž a deset patnáct hlav se otočilo. Výtahy se rozjely nahoru – zase si je nějaký kretén zavolal najednou.

Lidí už mohly být dvě desítky, někteří civěli do mobilu a porovnávali můj obličej s fotkami

na internetu. Několik mužů se vydalo ke vchodu. Strhli celý dav.

Rozběhl jsem se do schodů. Když jsem byl ve druhém patře, slyšel jsem, jak lomcují dveřmi.

Ve třetím jsem potkal dvě sousedky, jedna držela v náručí batole pokryté lézemi, druhá křičela z okna, že jim otevře. Prosmýkl jsem se kolem nich a hnal se dál. Žena s dítětem za mnou křikla: „Kam ten spěch?“ načež se rozchechtala jako čarodějnice z pohádky.

V pátém jsem porazil párek seniorů, kteří se mě pokusili hrdinsky zastavit.

Kdyby tu byla Sára, běžel bych až nahoru a možná by se mi u ní podařilo schovat. Takhle mi zbývala jediná, velmi chabá naděje – Dan. Do devátého jsem doběhl v rekordním čase, v rukách jsem stále držel narvanou tašku. Tělo dokáže zázraky, když mu jde o život.

Bušil jsem na Danovy dveře, ale nikdo neotvíral. Výtahy už zase jely nahoru, na schodech se rozléhal dusot desítek nohou.

Nezbývalo mi než se vrátit do bytu. Zabouchl jsem za sebou, rozkolébal ledničku a zatlačil ji ke dveřím. Už jsem začínal sípat. Na chodbě bouchly dveře výtahu, zaslechl jsem hlasy. Z koupelničky jsem vytáhl pračku a postavil ji před ledničku.

Zazvonil zvonek. Pak se ozvalo bušení na dveře. Útroby se mi sevřely děsem, který mě opět začínal ochromovat. Nejraději bych zalezl do postele, zachumlal se do deky a doufal, že se probudím...

Místo toho jsem na barikádu vršil vše, co mi padlo pod ruku.

„Vylez a nedělej si to horší!“

Víceméně celé vybavení bytu jsem nahrnul do chodbičky. Stál jsem v prázdném obýváku a poslouchal dunivé rány na dveře. Pak rány ustaly a lidé na chodbě se začali radit. Dostanou mě, neexistovala možnost, jak jim v tom zabránit.

Dole na ulici zastavilo hasičské auto. Požárníci vybavení páčidly a heverem vešli do domu.

Oni mě zabijou. Za pár minut přestanu žít.

Ale ať jsem si ty věty opakoval, jak jsem chtěl, pořád jsem je nedokázal pochopit.

Náhle jsem dostal šílený nápad. Znovu jsem zapnul mobil a vytočil 158.

„Policie České republiky. Tísňová linka,“ řekl klidný ženský hlas.

Popsal jsem jí situaci. Řekl jsem jí celé jméno i adresu. Snažil jsem se mluvit klidně a věcně.

Chvilí bylo ticho, pak policistka odvětila: „Hmm. Tak já tam pošlu nejbližší hlídku.“ Připadalo mi, že se usmívá.

Ode dveří se ozvaly rány a překližka zanaříkala.

„Udělejte to prosím rychle.“

„Jo, jo, já tam někoho pošlu...“ Nepletl jsem se, měla držku od ucha k uchu.

„Je přeci ten nový zákon, že lidi nemají brát spravedlnost do vlastních rukou!“ naléhal jsem.

„Mám přeci právo na soud!“

To policistku konečně rozchechtalo. A to tak, že nebyla schopna slova.

Dveře zapraskaly a věci navršené na ledniče se zakymácely. Přiskočil jsem k barikádě a držel ji vlastním tělem. Zárubně vrzaly, na chodbě zazněl zpěv.

Potom se ozvalo lupnutí a dveře vypadly na chodbu. Kdybych je musel držet proti tlaku zvenčí, mohl bych vydržet o pár minut déle. Jenže oni je jednoduše vysadili a moji barikádu začali rozebírat.

V mezeře se objevil vousatý obličej. „Kuk!“ bafal na mě.

Vzpomněl jsem si na pepřák, ale tu myšlenku jsem zavrhl. Nezastavil bych je, akorát bych je rozzuřil. A pak by mě mohli místo pověšení třeba upálit...

Zády jsem se přitiskl ke zdi a sledoval, jak se můj val rozpadá. Konečně vytáhli ledničku a klidně vkročili do bytu. První šli ti nejsilnější.

Možná jsem měl bojovat. Nedat kůži lacino, jak se říká. Utopit jejich předvoj v krvi... Jenže život není akční film a já nejsem Chuck Norris. Hrůza mě konečně a nadobro dostala. Báł jsem se, že to ještě zhorším. Že pokud udělám něco násilného, desetkrát mi to vrátí. Takhle stále existovala naděje.

Chlapi mě popadli za ruce a táhli na chodbu ke zpívajícímu davu. Tu píseň si bohužel nevybavuju, pamatuji si jen mohutný chór odrážející se od betonových zdí. Jen chtivě rozšířené oči a roztlemená ústa.

Dav se mě chopil. Nebyla v tom touha ublížit mi, ale každý mě chtěl držet aspoň za cíp oděvu. Mikina byla brzy na dranc a kůži jsem měl rozdrápanou.

Dav mě unášel po schodech nahoru. Jako by se mě chopila povodňová vlna. Domovník držel otevřené dveře vedoucí na střechu. Ve východu jsme se na okamžik zasekli, ale nakonec mě protlačili ven na černý asfaltový povrch.

Stále jsem byl vláčný, ale už jsem se zmohl na slovo. Znovu jsem se odvolával na nový zákon a zdůrazňoval milionovou odměnu. Pak jsem bezostyšně velebil Matku a prosil o milost. Moje slova ale zanikala v hromovém zpěvu.

Chvíli se dohadovali, ke kterému okraji půjdeme, a na okamžik mě táhli do několika smě-

rů současně. Nakonec se dohodli a dostrkali mě ke kraji.

Podě mnou se rozevřela hluboká propast. Člověk by nevěřil, jak obludně vysoký může vypadat panelák ze střechy.

Dole stálo několik desítek lidí. Jakmile mě spatřili, propukli v jásot jako diváci na stadionu.

Zapíral jsem se patami o vyvýšený okraj střechy a křečovitě se držel svých vrahů, ale odtrhli mi ruce a prádelní šňůrou je svázali za zády.

To už jsem neměl na další prosby sílu. Mlčky jsem zíral na vzdálený tvrdý chodník. Srdce mi dunělo v hrudi.

Celou tu dobu doufáte v zázrak. Nikdy nikomu nepomohl, přesto v něj neztrácíte víru...

Lidi kolem mě se začali opět dohadovat. Kdosi tvrdil, že má dole auto. A jestli si pamatují, jak to dopadlo minule. Padl návrh vyhodit mě z druhé strany. Někdo jiný argumentoval zase tím, že tam je dětské hřiště, že to nehodlá uklízet. Někdo dokonce zmínil odměnu a mně nadějí poskočilo srdce. Jenže by se dělila mezi velkou skupinu a za těch pár tisíc jim to nestojí. Zabít mě bude větší legrace.

Nakonec kdosi přišel se spásnou myšlenkou pověsit mě.

Shodli se na tom, zajásali a zase začali zpívat.

Stáhli mě z okraje střechy a mně se podlomila kolena. Nohy už nebyly s to mě unést.

Pro změnu mě táhli ze schodů dolů. Byl jsem vděčný za každé z těch dvanácti pater, které znamenalo prodloužení života. Je zvláštní, jak člověk lpí na každé vteřině, když přijde konec.

Danovy dveře v devátém patře byly stále zavřené. Marně jsem hulákal kamarádovo jméno.

Vyvlekli mě na ulici. A zase každý chtěl přiložit ruku k dílu. Za nohavici mě dokonce vedla asi pětiletá holčička, která se usmívala nahoru na tatínka. Zjevně byla ráda, že něco dělájí spolu.

Mým osudem se měly stát houpačky. Někdo, kdo už s tím měl zjevné zkušenosti, mi kolem krku přehodil smyčku na konci tažného lana, druhý konec přehodil přes tyč.

Blesklo mi hlavou, zda se mám nadechnout nebo spíš vydechnout, abych to měl rychle za sebou.

Zpěv nabýval na síle. Lano se napnulo.

Také mi blesklo hlavou, zda se při tom pomoci a pokálím...

Třesky tři výstřely. Jako boží hromobití se odrazily od okolních paneláků.

Dav ztichl. Rozestoupil se. Stál tam Dan, nad hlavou držel SIG Sauer.

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Roman Bureš Planeta idiotů

Ilustrace na obálce a grafická úprava obálky

Jiří Arbe Miňovský.

Edice Fantastická Epoque.

Edici řídí Pavlína Kajnarová.

Odpovědný redaktor Martin Ďásek.

Jazyková redakce Petra Kadlečková.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Kaprova 12, 110 00 Praha 1,

v roce 2021 jako svou 795. publikaci.

První vydání, 328 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat
písemně na adrese: **Kaprova 12/40,**
110 00 Praha 1 – Staré Město,
telefonicky na čísle: **224 810 353,**
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**
nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha